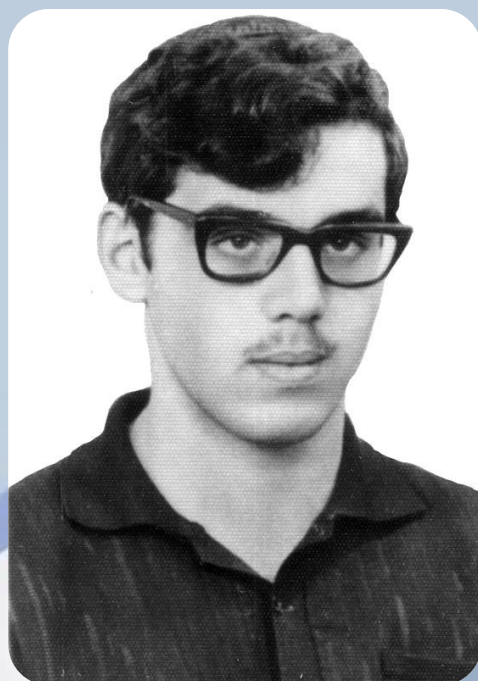

דניאל אורליק

תשי"ג – תשל"ד

1953 – 1973

אלבום זה מוקדש לזכרו של
דניאל אורליק הי"ד, שנפל
בעת מילוי תפקידו
במלחמת יום הכיפורים,
והובא למנוחת עולמים
בבית העלמין הצבאי
בפרדס חנה.

מלחמת יום הכיפורים

מלחמת יום הכיפורים נמשכה
כשלושה שבועות.

המלחמה התחילה בצהרי יום
הכיפורים, י' בתשרי ונמשכה עד ל'
תשרי תשל"ד.

6 באוקטובר – 26 באוקטובר 1973.

מדינת ישראל נלחמה מול מצרים וסוריה.

אות מלחמת יום הכיפורים

תוך כדי מלחמת ששת הימים בשנת 1967,
בה ניצחה ישראל ניצחון מוחץ, כבשה
ישראל שטחים נרחבים ממדינות ערב
שסביבה, דבר שפגע בכבוד הלאומי שלהן.

על מנת להשיב את הכבוד האבוד
והשטחים שנכבשו החליטו מצרים
וסוריה לפתוח במלחמה כנגד ישראל.

שטח מדינת ישראל לאחר מלחמת ששת הימים

בצהרי יום הכיפורים, בשעה 13:55, פתחו
סוריה ומצרים בהתקפה משולבת על ישראל.
הסורים תקפו את רמת הגולן והמצרים את
חצי האי סיני.

התקיפה כללה גיחות אוויריות רבות, ירי
טנקים והפגזה ארטילרית.

טנק מסוג T-62 ששימש את צבאות סוריה ומצרים
במלחמת יום כיפור

מיג 21, מטוס ששימש את צבא מצרים במלחמת יום כיפור

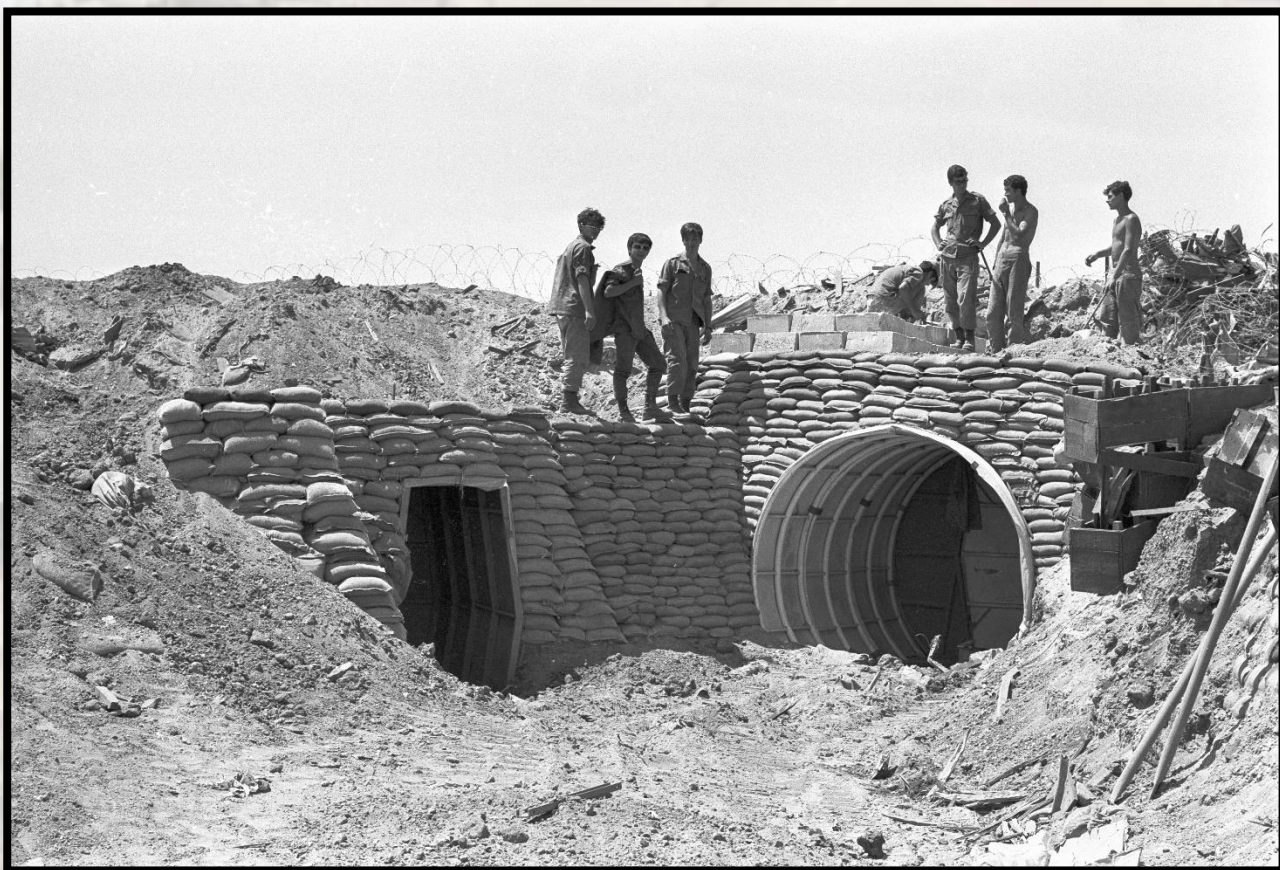
מטוס מסוג פנטום ששימש את ישראל במלחמת יום כיפור

טנק ישראלי עובר מעל תעלת סואץ במלחמת יום כיפור

חטיבה 217 במלחמת יום הכיפורים

ביום כיפור תשל"ד, יום שבת ה-6 באוקטובר, קיבלה חטיבה 217 של חיל השריון פקודה להתייצב במחנה "בית דראס", המחנה החטיבתי, לצורך התארגנות מהירה ויציאה מהירה אל הקרבות. המשימה של החטיבה הייתה לסייע לכוחות צה"ל המעטים ב"מעוזים", מוצבי צה"ל מול הגבול המצרי לאורך כל תעלת סואץ, שהתמודדו בקושי רב מול כוחות הצבא המצרי הרבים שהתקיפו אותו.

מעוז של צה"ל על שפת תעלת סואץ

בגלל ההתארגנות המהירה לא היה זמן
לארגן את צוותי הטנק המקוריים, כפי שהיו
רגילים אליהם באימונים.
4 אנשי הצוות של הטנק – מפקד, תותחן,
טען ונהג, התקבצו באקראי לכל טנק.
הטנקים היו ללא התחמושת והציוד
הנדרשים, והלוחמים פעלו במהירות על
מנת להכין אותם לקרב.

צילום: דובר צה"ל

צוות טנק

ב7 לאוקטובר נעה חטיבה 217 לכיוון
בלוזה.

בדרך עלו על מארב של כוח קומנדו
מצרי. לאחר קרב שנמשך שעותיים עם
כמה נפגעים מכוחותינו, המשיך הגדוד
בתכונתו המקורית.

בלילה שבין ה-7 ל-8 לאוקטובר
תקפה החטיבה כוח מצרי על מנת
לחפות על אנשי מעוז "מילאנו"
ולאפשר להם לסגת.

ביום שני, בוקר ה-8 לאוקטובר, ניתנה
פקודה לנוע לעבר תעלת סואץ על
מנת לעבור את התעלה לצידה
המערבי על גבי גשר "פירדאן"
ולהצטרף לכוחות צה"ל ששם.
בפועל, לא היה שום כוח של צה"ל
שחיכה שם, אלא כוחות מצריים רבים
שחיכו להגעתו של צה"ל על מנת
לתקוף אותו.
החטיבה הותקפה ונעצרה. היו נפגעים
רבים.
המשימה לא הצליחה.

בהמשך המלחמה השתתפה החטיבה
במספר אירועים משמעותיים במלחמה, כגון:
מארב לחטיבה 25 המצרית שאפשר את
צליחת תעלת סואץ ע"י צה"ל, צליחת תעלת
סואץ, וכיתור הארמייה השלישית המצרית.
החטיבה לחמה לאורך כל תעלת סואץ
מצפון לדרום.

תעלת סואץ

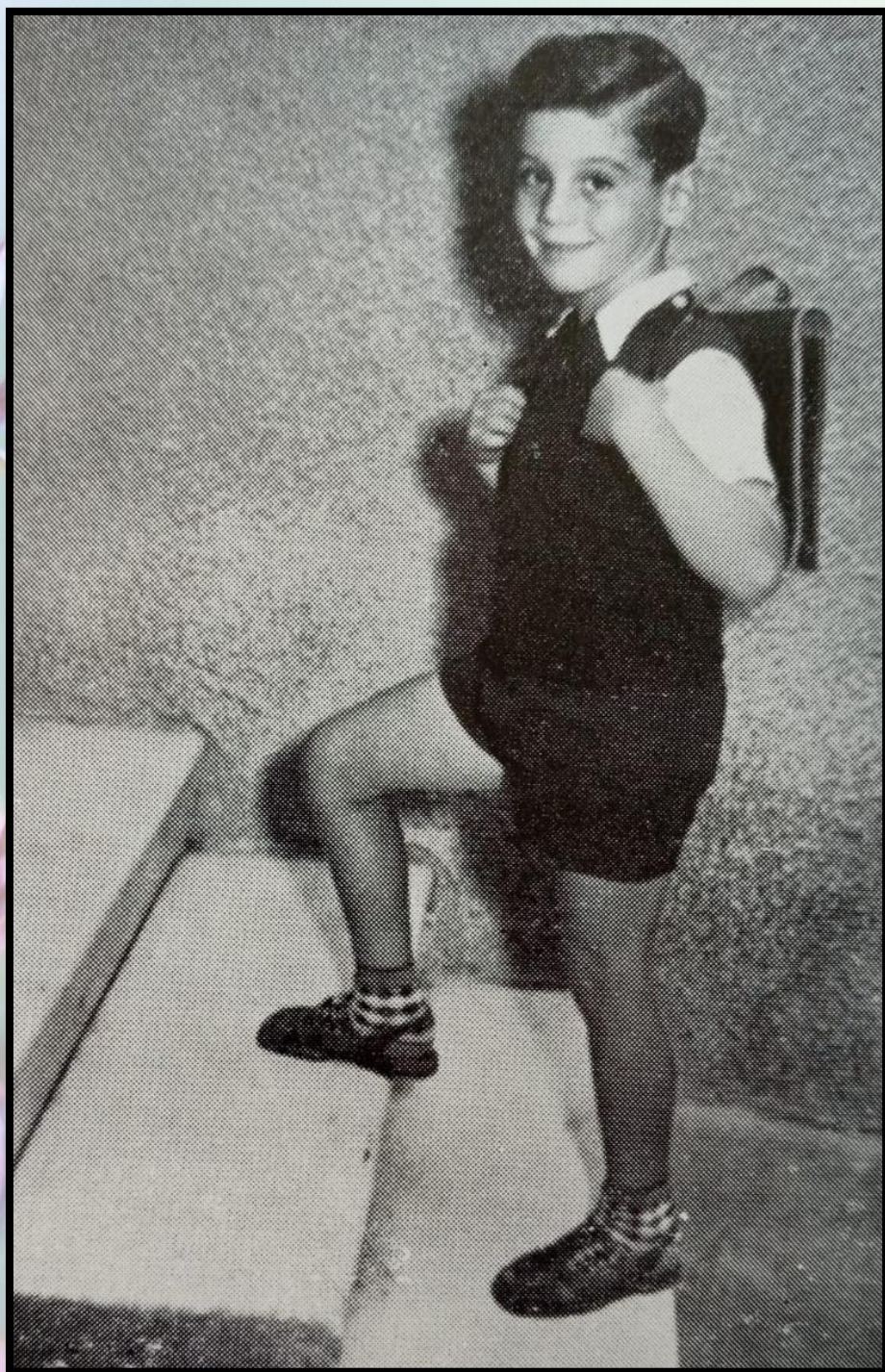
חיון של דני

דני נולד ביום י"א אלול תשי"ג (22
באוגוסט 1953) בחדרה. בן לשרה
וליאן, ניצולי שואה, ואח ללאה.
בילדותו גדל בפרדס חנה.

ביתו של דני בפרדס חנה

דני למד בבית הספר היסודי הממלכתי
בעיר, ולאחר מכן בבית הספר היסודי
הדתי "ישורון".

דני ביום הראשון של כיתה א'

דני בן 4 מחופש לחייל בפורים

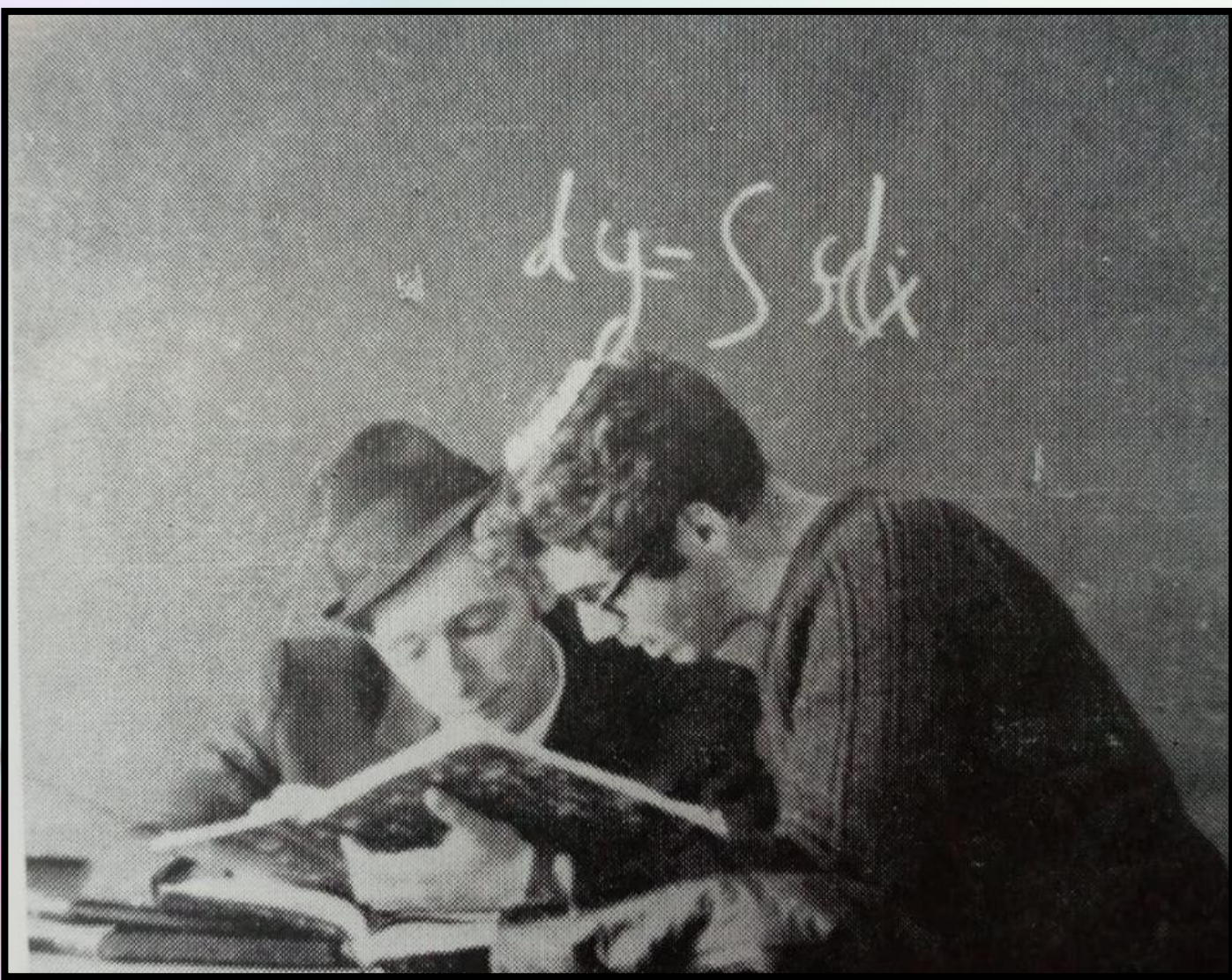
לאחר סיום בית הספר היסודי למד במדרשיית "נעם" בפרדס חנה.

מבנה המדרשייה

דני היה תלמיד שקדן וחרוץ, והיה אהוב על
חבריו ומוריו.

דני לומד עם רב במדרשיה

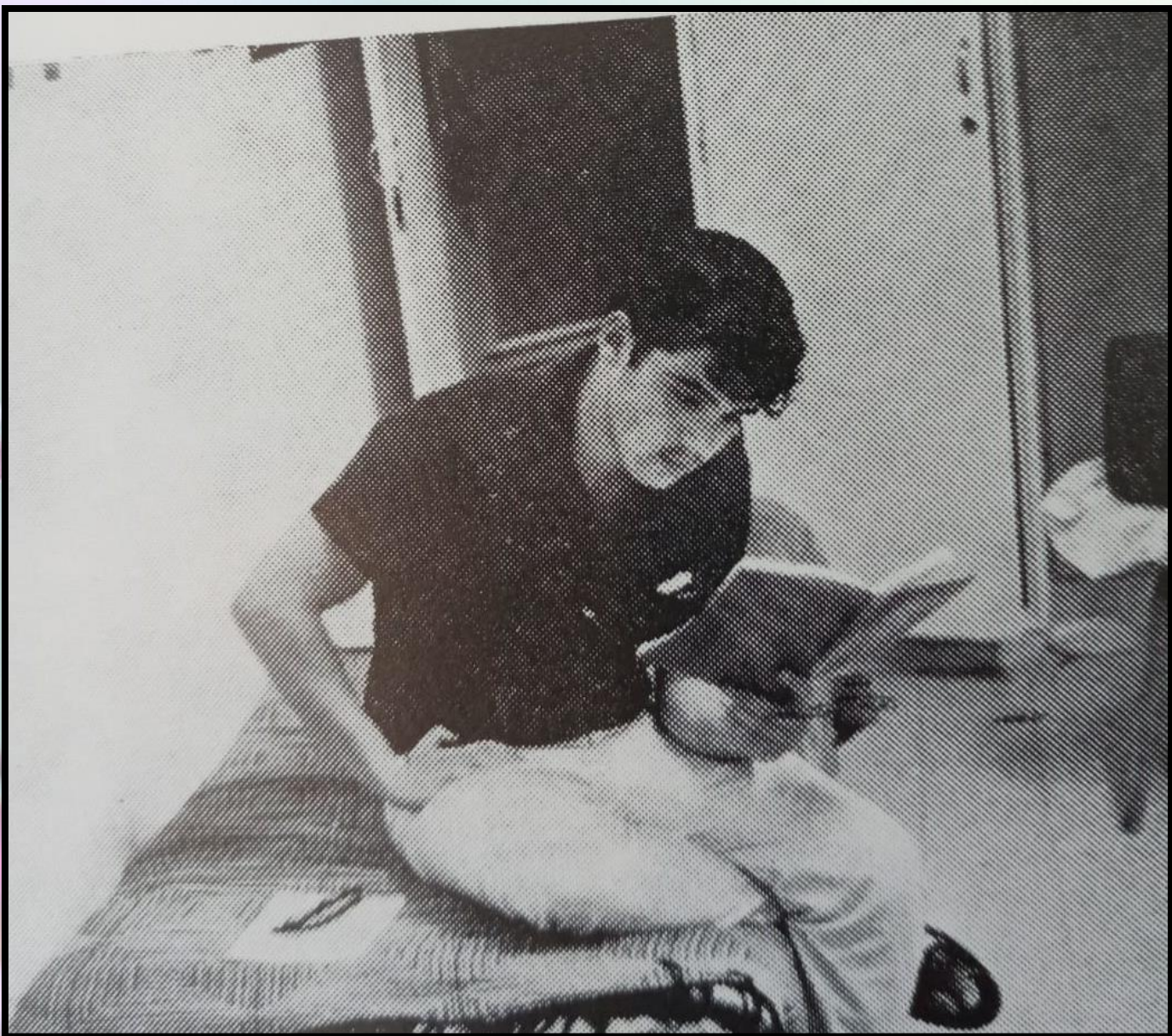

דני היה ממארגני מקהלת בית הספר,
וערך את עלון המדרשיה – כתב עת שבו
יכלו התלמידים לכתוב מאמרים ולהביע
את דעותיהם על גביו.

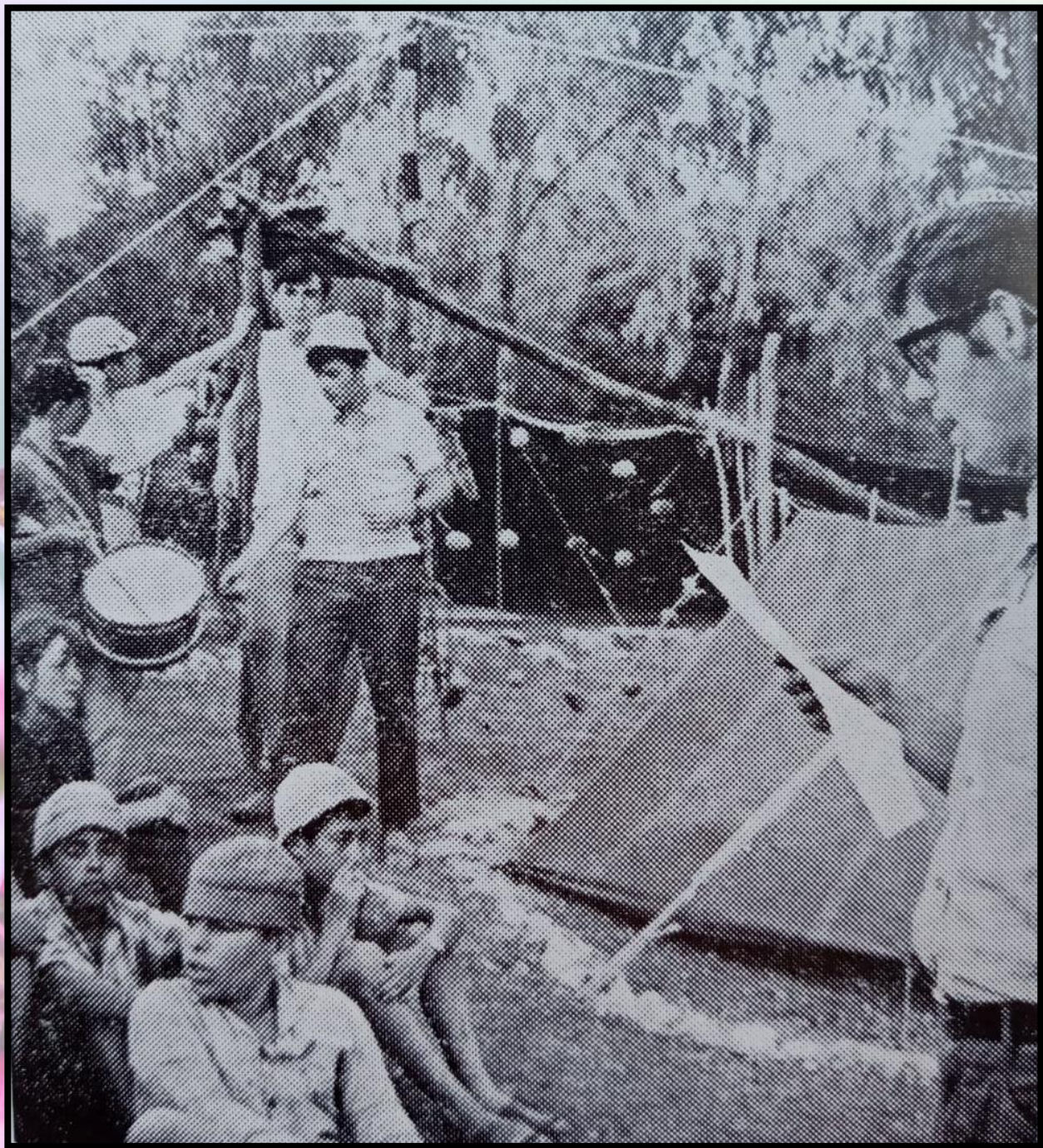
מקהלת מדרשיית נעם. דני מסומן בחץ.

דני התעניין בצילום והרבה בקריאת ספרים.

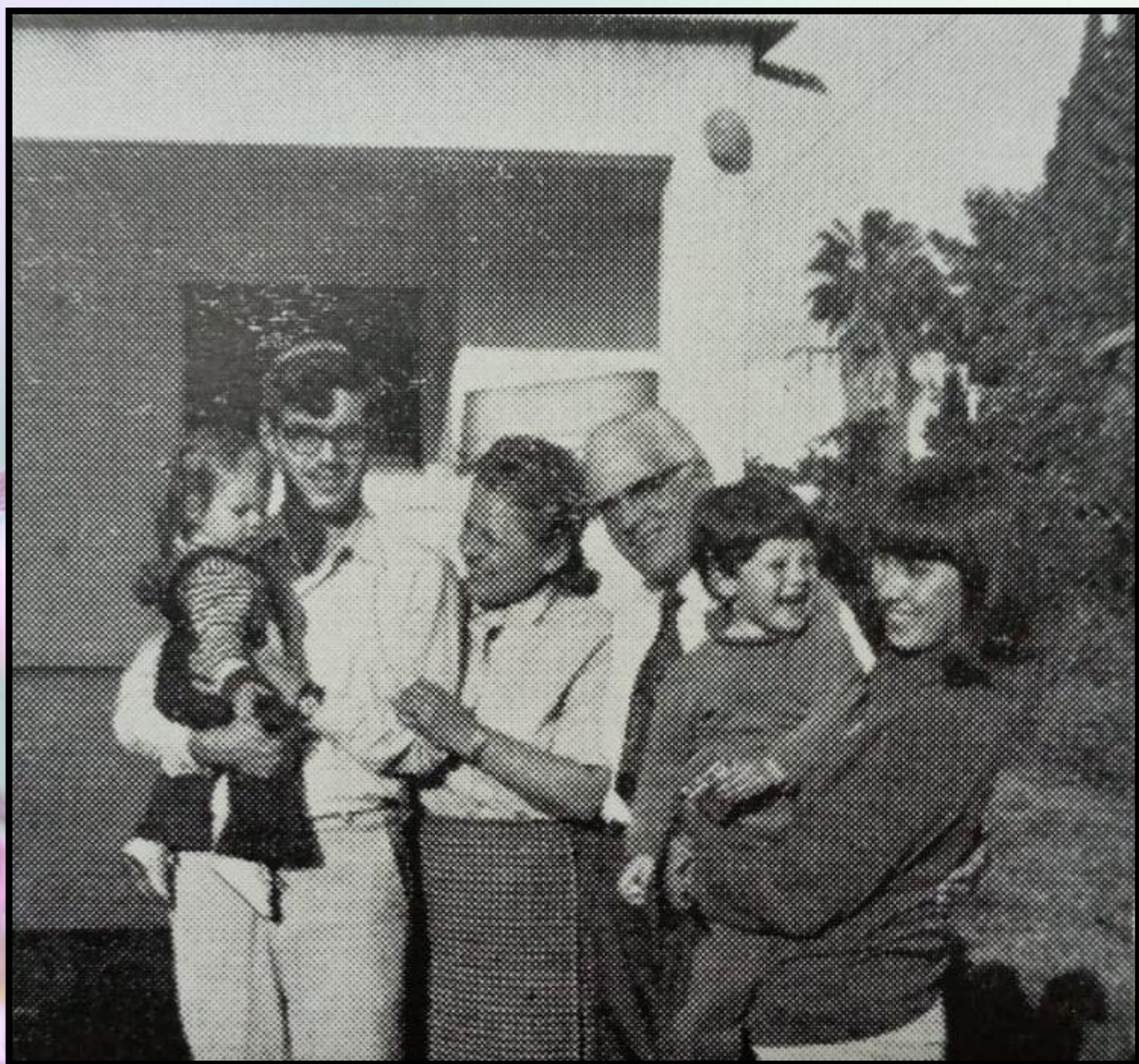
דני לומד ערב בחינת הבגרות בהיסטוריה

דני היה חבר ומדריך בתנועת "בני עקיבא".

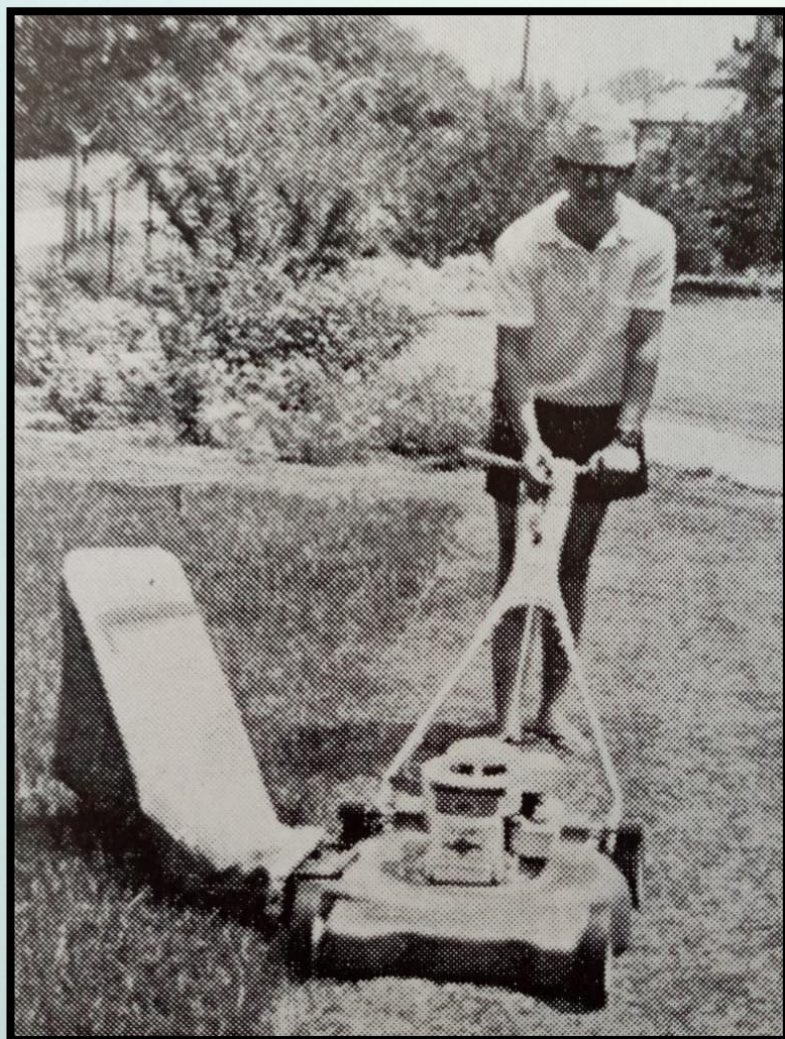

דני מעביר שיעור הלכה במחנה "בני עקיבא"

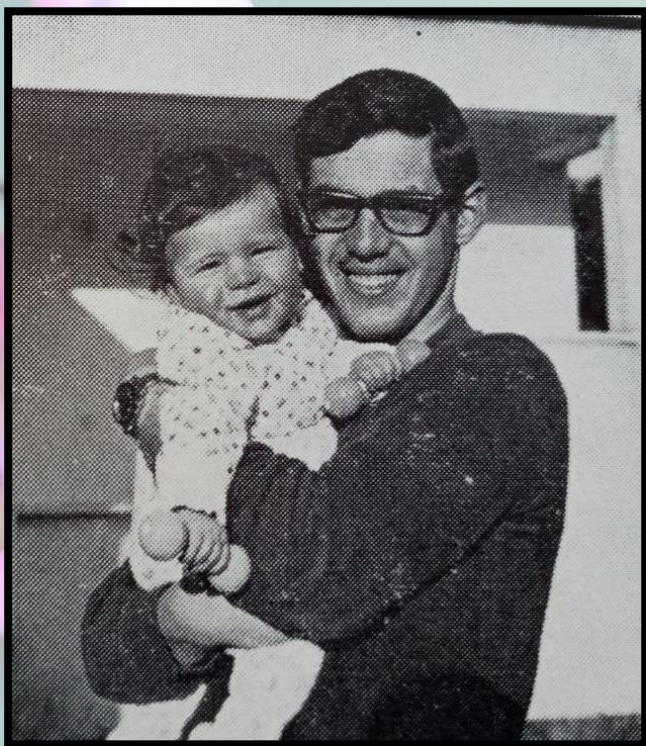
"אמנם הישיבה מושכת, אבל אצלי הבית הוא
תמיד הבסיס, ואני תמיד אוהב לבוא הביתה"

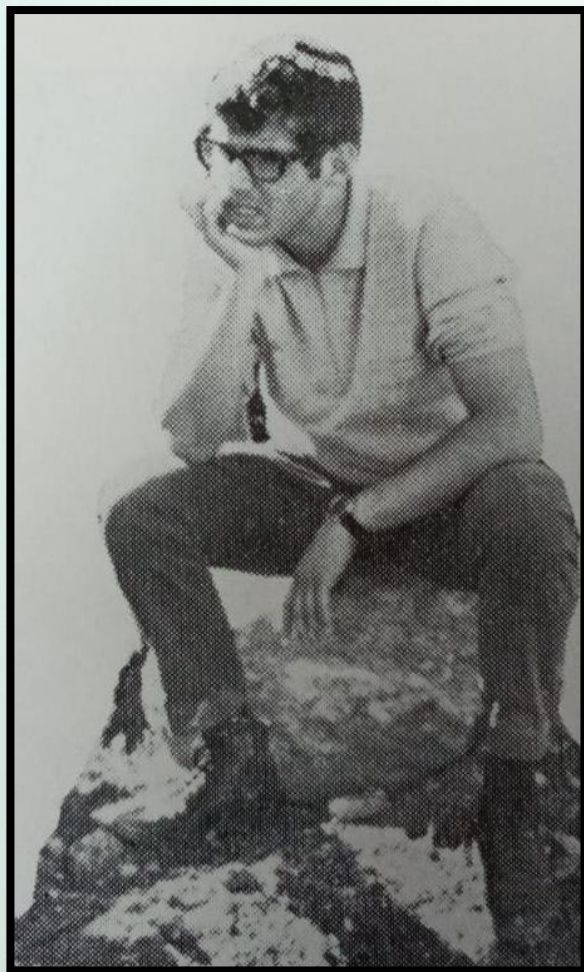
דני עם הוריו, לאה אחותו ובוֹעז ותמר אחייניו

מכסח את הדשא בחצר לפני שבת

עם בועז אחיינו

שקוע בהרהורים ומחשבות

דני עם חברים ברגעי שמחה והתעלות

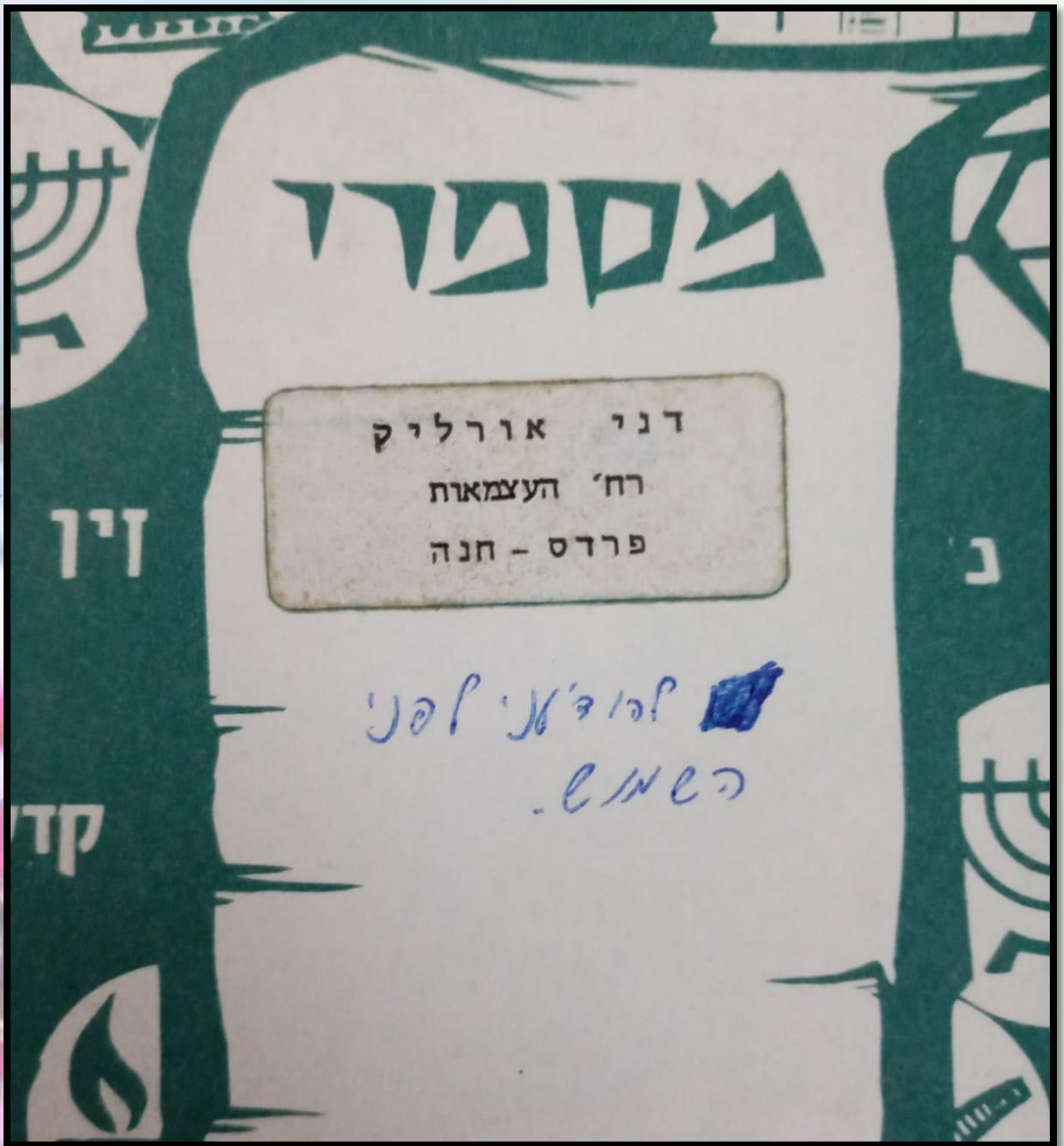
לאחר כיתה י"ב הלך דני ללמוד בישיבת ההסדר "הר עציון" ביישוב אלון שבות שבגוש עציון.

בית המדרש של ישיבת "הר עציון"

בישיבה העמיק דני בלימודי הקודש
בשקידה רבה מתוך אמונה עמוקה ורצון
להכיר את התורה ולהעמיק בדבריה.

שמו של דני מופיע בתחילת גמרא מסכת "שבת"

מדברי רבו של דני, הרב יהודה עמיטל,
ראש ישיבת "הר עציון" בזמן שדני היה
תלמיד בה:

אם אנסה למצות את כל אישיותו של דני
במילה אחת – אבחר במילה "עומק".
מתוך תכונת העומק שבו, הכל היה בעל
משמעות בעיניו. דברים ותופעות שאחרים ראו
ועברו הלאה – יצרו אצל דני תגובה פנימית
נפשית.

מתוך תכונת העומק שבו דני ידע להקשיב.
מעבר להקשבה עם האוזן, דני ידע להקשיב עם
הלב.

כל ליבו היה נתון לחברו בשעה שדיבר לפניו.
ידע להקשיב גם למה שהחבר לא ידע להשמיע.
דני הצטיין גם בחוכמה.
אמנם חוכמתו הרבה של דני וליבו הרחב לא היו
2 דברים נפרדים. אלה היו 2 צדדים של אותו
דבר, של אותה המטבע.

התקדמותו השכלית בלימוד תורה הלכה יחד
תמיד גם עם התקדמות נפשית אישיותית.
דני ידע להוקיר ולהעריך את הזמן. שאיפותיו היו
גבוהות מאוד, ולכן לא רצה לבזבז אף רגע ללא
התקדמות.

אכן השתדל לנצל כל רגע לטוב, למועיל
ולמחנך.

מספר על דני חברו לישיבה, הרב יעקב
מדן, כיום ראש ישיבת "הר עציון":

דני היה בחור מאוד מנומס ומחונך.
לא ראיתי אצלו משהו שאפשר להגיד
עליו: "כאן יש בעיה, כאן יש חיסרון".
בחור מופנם ושקט מאוד. דיבר מעט
מאוד, אבל לכל מילה היה משקל
גדול. אפשר היה להקשיב לשתיקות
שלו. אפשר היה לראות מה הוא רצה
לומר ובחר שלא לומר, וללמוד מכך.
דיבר מעט, אבל הקשיב הרבה.
עדינות ורגישות היו תכונות בולטות
אצלו.

היה בעל זהירות גדולה בכל העניינים
ש"בין אדם לחברו".
אם אפשר ללמוד משהו מדני זה
בעיקר מידות טובות.

תמצית מאמרו של דני על "בחינות וציונים" בעלון במדרשיה:

ישנה סגידה לאליל שנקרא "ציון". אנשים
מוכנים להקריב לו קרבן את מיטב זמנם,
מרצם וכשרונם.

מה זה ציון? הערכת המורה את רמת הבחינה
שמשקפת את רמתו הלימודית של התלמיד.
האמנם?

ישנו תלמיד שיודע מאוד טוב את החומר, אבל
בגלל התרגשות במבחן לא יצליח לבטא את
עצמו כראוי וציונו ייפגע. ישנו תלמיד שיודע את
רוב החומר, ולרוע מזלו נשאלות במבחן
שאלות דווקא על החלק הקטן שאותו הוא לא
יודע, וכך המבחן לא משקף את רמתו
האמיתית. בנוסף, ידועה תופעת ה"טורים
הכפולים" שפעמים רבות טור אחד קשה
מהשני. התלמיד חורץ את דינו ואת ציונו
כשהוא בוחר לשבת בכיסא זה או אחר. ומה
בנוגע להעתקות? האם זה משקף את רמתו
האמיתית של התלמיד?

אם כן, מהו הפתרון? מתן עבודות שבהן
התלמיד צריך להפעיל את שכלו ולהוכיח
הבנתו בחומר הנלמד. זאת בנוסף למבחנים
שבהם התלמיד יקבל קטע שלא ראה מעולם
ויצטרך לנתח אותו בצורה איכותית. עבודות
ומבחנים מהסוג הזה יוכיחו את רמתו
האמיתית של התלמיד, ולא רק יראו את יכולתו
של התלמיד "להקיא" את החומר לתוך דף
המבחן.

במסגרת פעילותו של דני בעלון המדרשיה
נפגש עם אישים שונים וראיין אותם. ראיון
משמעותי במיוחד היה לו עם אמה של חנה
סנש.

וכך הוא כותב:

"חנה סנש. דמות שגילמה אולי יותר מכול
את תחושת ההזדהות היהודית בעיתות צרה
ומאבק. דמות שגורל אחיה המעונים
והנדכאים באירופה בער בה כלפיד אש
שהלך והפיץ אורו למרחוק ולא כבה עד אשר
נקפד הפתיל.

הגאווה הלאומית לא הרפתה ממנה אף לא
באותו רגע מר – בעמדה מול כיתת האש.
בגאון ובגבורה עמדה היא מול רוצחיה
מסרבת לכסות את עיניה.
עשרים וארבעה יצאו – לארגן מחתרת רצו –
רק שבעה עשר חזרו.
ביקשתי להיפגש עם אמה של הגיבורה.
לנסות לדלות זיכרונות מימי ילדותה,
בגרותה, ואם יעמוד בה הכוח – גם את סיפור
מותה.

עמד בה הכוח. מן הסתם מורגלת היא
בסיפורים כגון אלו."

בהמשך הכתבה מתאר דני את קורות חייה
של חנה סנש מימי ילדותה, אישיותה
ופעילויותיה מפיה של אמה עד מותה
כגיבורה.

באחת השנים הגיע לכיתתו של דני
במדרשיה מחנך חדש. רב צעיר שזו
היא השנה הראשונה שלו כמחנך,
ועדיין היה חסר ניסיון בהוראה.
יום אחד הוציא הרב מהשיעור את
אחד מתלמידי הכיתה. כל חברי
הכיתה יצאו מהכיתה כאות הזדהות
עם ה"קרבן".

בפני דני עמדה התלבטות. האם יצא
מהכיתה למרות שראה במעשה עוולה
כלפי הרב, או יישאר בפנים כהפגנת
יחיד?

דני החליט לא לפרוש מהציבור ולצאת
איתם, ותוך כדי כך לשכנע את הכיתה
לחזור פנימה ולא לבייש את הרב.
ואכן, לאחר כמה דקות חזרו כל
התלמידים אל הכיתה...

חבר של דני כתב לו שהוא חווה קשיים לשמור על אורח חיים דתי בצבא. קשה לו לשמור את המצוות כאשר החברה החילונית מסביב לא מעריכה ומכירה בזה. בנוסף, הוא נשאר נבון כאשר נשאל שאלות באמונה שלא ידע לענות להן. לכן, החליט "להוריד הילוך", להפסיק לקיים חלק מהמצוות ולהסיר את הכיפה בחלק מהזמן.

להלן תמצית תשובתו של דני לחברו:
טבעי שמתעוררים קשיים. יש בזה גם משהו טוב. זה מראה על מחשבה תוססת, על רצון לדעת, על מחשבה לא מקובעת. גם לגדולי עולם היו קשיים וספקות. אנחנו לא מפחדים מספקות. הקושי צריך ויכול לעורר אותנו לחקור ולהעמיק ועל ידי כך לצמוח על ידו. לא חלילה לרדת בעקבותיו.

בנוסף, אין סיבה שאמונתך הדתית תגרום לך פירוד מחברריך. אני מכיר דוגמאות (וגם חוויותי זאת על בשרי) שאנשים דתיים יכולים להתחבר עם חילונים. נכון שהדתי לא יכול להשתתף בכל הפעילויות, אבל מכאן ועד ריחוק חברתי רחוקה הדרך. אדרבה, זה מזכה אותו בהערכה של החברה על כך שהוא אדם יציב ובעל עמדה מוצקה.

האם היית רוצה להתחבר לאדם חסר יציבות שמתקפל כעלה הנידף ברוח או דווקא עם אדם בעל עמוד שדרה ועמדה ברורה?

שירותו הצבאי

דני התגייס לצה"ל בשנת 1971.
הוצב בחיל השריון.
לאחר הטירונות עבר קורס נהגי
טנקים והיה ללוחם בחיל השריון.

סמל חיל השריון

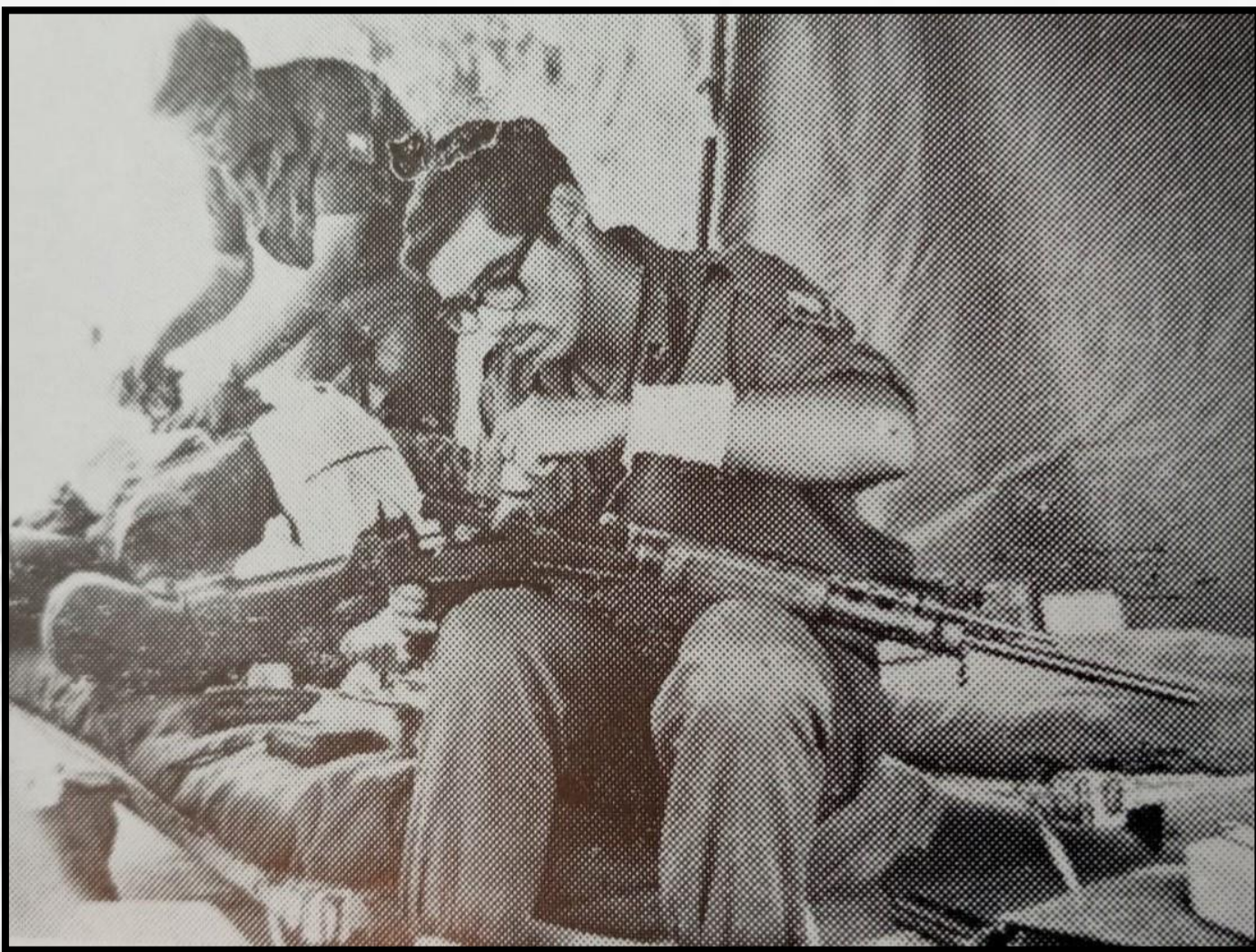
טנק צנטוריון – הטנק בו נלחם דני

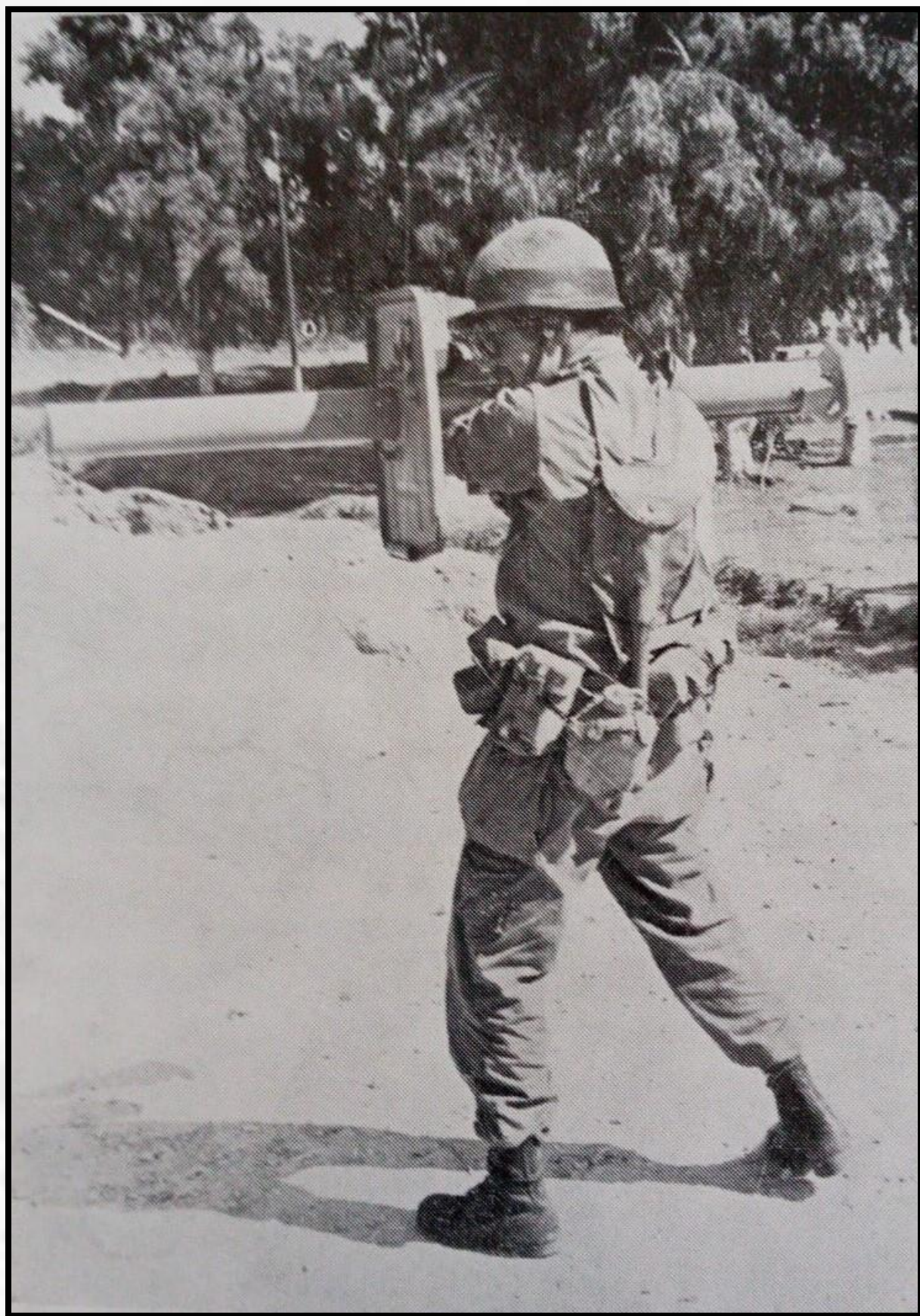
תא נהג של טנק

דני מציץ מתא הנהג דרך מדף הנהג

מנקה את נשקו האישי

ניסה את כוחו גם באימוני החי"ר

מהלך הקרב

בבוקר ה-8 באוקטובר הוטל על גדוד
113 של חטיבה 217 לנוע לכיוון העיר
קנטרה.

לאחר קרב מוצלח התקבלה פקודה
לנוע דרומה לאזור גשר "פירדאן".
הגדוד נע דרומה תחת אש ארטילרית
עזה שהונחתה עליו בפתאומיות.
הגדוד הצליח לצאת מההתקפה
הארטילרית בלי להיפגע.

בצהרי היום גדוד 113 עמד מוכן על
גבעות "שטח שולט" כ-8 ק"מ מתעלת
סואץ. הפקודה שקיבל הגדוד הינה
להגיע לתעלה, לחצות את גשר
"פירדאן" ולחבור לכוח צה"ל שנמצא
מעבר לתעלה.

הגדוד יצא להתקפה לכיוון הגשר ביחד
עם גדודים 142 ו-430.

נשמע בקשר: "נוע! נוע! קדימה
להסתער! אסור לעצור!"

לאחר כחצי שעה של הסתערות
התחילה הפגזה כבדה מאוד על הגדוד.
תוך זמן קצר נהרגו 32 לוחמים ונפגעו
18 טנקים.

סיפור הנפילה

הטנק של דני נפגע. "חייבים להיחלץ
מכאן!"

הצוות יצא מהטנק והחל לסגת. רצים
ורצים במדבר הגדול עד שיגיעו
לכוחות צה"ל שיאספו אותם.
רצים עד כלות כוחם. החליטו
להתפצל, "שיישאר מישהו לספר
בבית". בכוחות אחרונים הצליחו
לחבור לכוחות צה"ל.
אבל איפה דני??
אי אפשר לחזור לשם עכשיו, לגיא
ההריגה.
מה עלה בגורלו?
האם הוא נפל בשבי?

דני נעדר.
לא ידוע מה עלה בגורלו.
לאחר כחצי שנה עיסקת החלפת
שבויים עם המצרים.
דני לא נמצא בין השבויים שחזרו.
חיילי צה"ל שנהרגו הוחזרו ע"י
המצרים עדיין לבושים בסרבליים חסיני
האש שהיו איתם בתוך הטנק.
בכיס הסרבל של חייל שלא הייתה
ידועה זהותו, נמצאה כיפה חומה.
תמונת הכיפה עברה בין כל משפחות
הנעדרים. אף משפחה לא זיהתה את
הכיפה.

הוחלט להעביר את הכיפה עצמה.
לאה, אחותו דני, חשדה שזו אולי
הכיפה של דני. לקחו את הכיפה אל
בלה, מי שסרגה לדני את כיפותיו.
"זו ללא ספק הכיפה של דני", קבעה
בלה. "זוהי כיפה ייחודית שסרגתי רק
פעמיים בחיים בגלל הדוגמא
המסובכת שלה, ואחת משתי הפעמים
הייתה בשביל דני. אולם אני סרגתי
אותה בצבע לבן."
הצבע החום של הכיפה היה בגלל
האבק שנדבק אליה.

ביום שישי, ערב שביעי של פסח, כ'
בניסן תשל"ד, הובא דני למנוחת
עולמים בקבר ישראל בחלקה
הצבאית בבית העלמין בפרדס חנה
מקום ילדותו.

דני השאיר אחריו אבא ואחות.

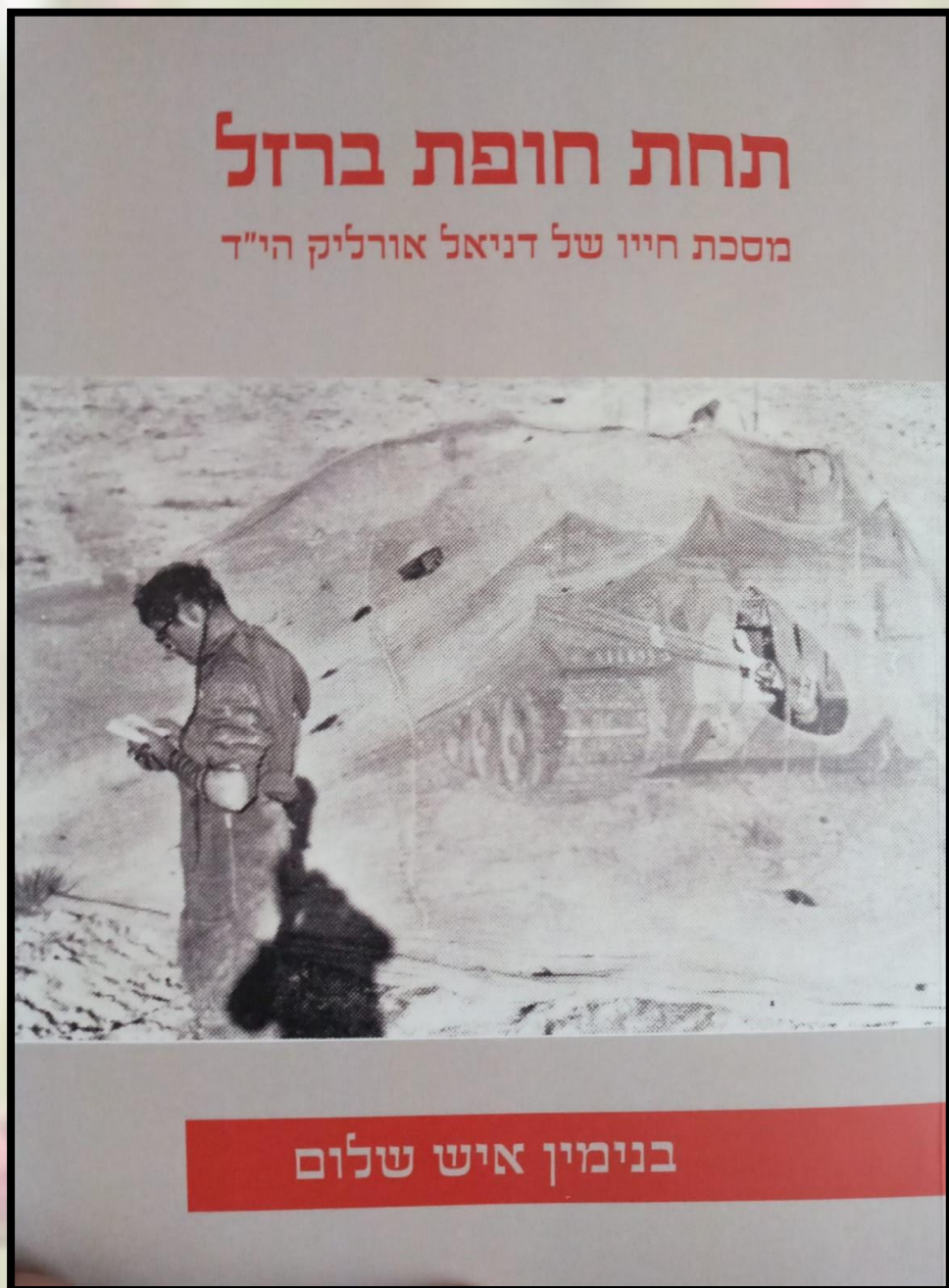
שנתיים בדיוק לאחר מכן, בכ' ניסן
תשל"ו, נולד בן ללאה, אחותו של דני.
בנה של לאה נקרא "דניאל", או
בקיצור "דני".

קברו של דני בחלקה הצבאית בפרדס חנה

כשנה לאחר נפילתו נכתב על דני ספר בשם
"תחת חופת ברזל" על ידי חברו בנימין איש
שלום.

בספר מובא סיפור חייו של דני, דברים
שכתב ואמר, סיפורים ומאורעות מחייו
ודברים שסיפרו עליו אחרים.
בתוך הספר משולב גם סיפור הקרב בו נפל.

כריכת הספר

הנצחה

שמו של דני מונצח במספר אנדרטאות

אנדרטת "יד לשריון" בלטרון:

מתוך אתר "יזכור"

אנדרטת הנח"ל וחיל החינוך (דני התגייס להסדר דרך הנח"ל):

אנדרטה לזכר נופלי בית הספר היסודי "ישורון", בו למד:

אנדרטה לזכר נופלי ישיבת "הר עציון" שנמצאת בכניסה לבית המדרש בישיבה:

בית יד לבנים פרדס חנה כרכור:

חוויות מכתיבת האלבום

דבר הסטודנטית:

החוויה של הלמידה על דמותו של דני וכתובת
האלבום הייתה לי מיוחדת ומעניינת.
אני מכירה את סיפורו של דני, כבן משפחה.
אולם, העיסוק באלבום והחקירה שעריכת
האלבום גרמה לי לעשות הולידה בי היכרות
חדשה איתו והבנה חדשה איזו דמות הוא היה.
התעורר בי הרצון להכיר אותו יותר וללמוד ממנו
עוד.

אני בטוחה שגם התלמידה איתה למדתי עליו
הושפעה מדמותו.
מחיר יקר מדי ששילמה המשפחה ועם ישראל
כדי לאפשר למדינת ישראל להתקיים כאן.
"חבל על דאבדן ולא משתכחין".

ליאור ויונתן עטיי

דבר התלמידה:

פרוייקט ההנצחה מאוד 'קרץ' לי, אהבתי כל כך את הרעיון הנפלא הזה לחקור את האישיות שנפלה במלחמה, את החייל שהציל חיילים ולא חשב על עצמו, אלא על האחר! לראות עד כמה החיילים שלנו עושים קידוש ה', לראות את המשפחות של החיילים שכל כך אוהבים את עמ"י ויעשו הכל בשביל הארץ! והמשפחות שלא מתייאשות! אלא הן רק קמות ומעודדות. הרבה משפחות של החיילים עושים עמותות או מעשים טובים לזכרם של בנם האהוב שנפל במלחמה. בפרוייקט הזה גיליתי אישיות מדהימה! מישהו כל כך צעיר, כל כך יצירתי, אהוב ואוהב שלא חשב על עצמו דקה והציל את חבריו. הרעיון של הפרוייקט מאוד ריגש אותי כי באמת יש חיילים שעשו כל כך הרבה בשביל שנשב בנחת בארץ! הם מתו על קידוש ה' ואנחנו לא יודעים על זה והפרוייקט נותן לנו הזדמנות להכיר את החיילים שנפלו ולחקור קצת על החיילים שלנו. המשפחות מקבלות אלבום של הבן שלהם כמו 'אלבום זיכרון' והמתנדבים שעושים את הפרוייקט מגלים אישיות של חייל או חיילת שמתה על קידוש ה' וזה נותן מודעות לנוער שיש משפחות שאיבדו את בנם כדי שעמ"י יוכל לשבת בבטחה בארץ בשקט ובנחת ושכלום לא מובן מאליו!